

sudkom vrchného súdu prekvalifikovaný na prečin. Ačkoľvek obžalovaný pri tom vytýka aj — ako vadu pokračovania — okolnosť, že nebolo zistené, že kto je vlastne poškodenou stranou, a v dôsledku toho, kto je oprávnený ku podaniu potrebného súkromného návrhu, preca obžalovaný týmto prevedením vo skutočnosti poukazuje len na dôvod, ktorý vylučuje zavedenie trestného pokračovania, čím uplatňuje dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 c) tr. p. a nie podľa bodu 5 § 384 tr. p. Zmätočnej sťažnosti neľze priznať oprávnenia.

Trestné pokračovanie možno zahájiť iba na návrh poškodenej strany len v prípade prečinu nevernej správy podľa § 361 tr. zák., avšak v prípade kvalifikácie tohoto činu podľa § 362 alebo § 363 tr. zák. sa stíha čin vždy z úradnej povinnosti. Ponevác však obžalovaný bol uznaný vinným zločinom nevernej správy kvalifikovanej podľa §§ 362 a 363 tr. zák. (korekcionalizovaným za prečin len s použitím § 92 tr. zák.), preto v súdenom prípade k zavedeniu trestného pokračovania netreba súkromného návrhu a v dôsledku toho netreba ani skúmať, bol-li návrh na zavedenie trestného pokračovania učinенý oprávnenou osobou.

Zmätok podľa § 384 čís. 4 tr. p. spatruje obžalovaný v tom, že odvolací súd pri vynesení rozsudku ihneď rozhodol aj o podmiennečnom odsúdení, ačkoľvek podľa názoru sťažovateľa vrchný súd následkom zmeny rozsudku prvostupňového súdu mal v tomto smere rozhodnutie ponechať súdu prvej stolice. Avšak tento zmätok sa tu nevyskytuje. V súdenom prípade zmenením rozsudku prvostupňového súdu nešlo o zmiernenie kvalifikácie trestného činu, ale zmena kvalifikácie nastala len následkom uloženia iného druhu trestu s použitím § 92 tr. zák., tedy neuvstúpil sa nový stav vecí a nezmenilo sa nič na podstate trestného činu. Preto vrchný súd, keď pri vynesení rozsudku ihneď rozhodol aj o podmiennečnom odsúdení, nezavinil vytýkaný zmätok, lebo nenastala potreba, aby v smysle § 7 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. a plen. rozh. najvyššieho súdu čís. Pres. 1510/23 súd prvej stolice znova uvažoval o otázke podmiennečného odsúdenia.

Čís. 5000.

Zřízení kontrolního důchodkového úřadu, provádějící v obci revisi daně z masa, požívá ochrany §§ 68, 312 tr. zák. i cestou od řezníka, u něhož revisi prováděl, k jinému, u něhož hodlal v revisní činnosti pokračovati.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1934, Zm I 606/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 14. června 1932, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti veřejným zařízením a opatřením podle § 312 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Stížnost není oprávněna ani s hlediska čís. 9a) § 281 tr. ř. Neprávem dovolává se stěžovatel ustanovení § 16 zák. ze dne 14. dubna 1920,

čís. 262 sb. z. a n. Vždyť úřední činnost zřízenců, pověřených důchodkovým dozorem, není omezena na úřední jednání v podniku a v místnostech s ním spojených (§ 16 cit. zák.). nýbrž může podle výslovných ustanovení zákona spočívat i v úkonech mimo místnosti, tak v úkonech směřujících k opatření si pomoci od představeného obce při zjišťování daně z masa a nahlížení do příslušných zápisů (§ 21 cit. zák.) nebo k postarání se o bezpečné uschování zabaveného masa, po případě o prodej jeho ve veřejné dražbě (§ 26 cit. zák.). Zde rozhoduje však úvaha, že v případech, kde služební činnost veřejného zřízence není vázána na určitou úřední místnost, nýbrž vyžaduje podle služebních disposic přecházení z jednoho místa na druhé, jest v zájmu účelného konání služby, aby ochrana § 68 tr. zák. nebyla odnímána zřízenci po dobu přecházení z jednoho místa ke druhému za účelem jinak nepřetržitého pokračování ve služební činnosti. Zjistil-li tedy nalézací soud, že přednosta kontrolního důchodkového úřadu v N. Antonín K. byl v obci L. za tím účelem, aby tam provedl revisi daně z masa, nepochybil, když mu přiznal vlastnost vrchnostenské osoby ve službě, jak to předpokládá § 312 tr. zák., po dobu, kdy K. po provedení revise u S-ové ubíral se přímo k řezníku P-ovi, aby u něho pokračoval v revisní činnosti.

Čís. 5001.

Ustanovení § 4 zák. o útisku vztahuje se jen na schůze a shromáždění konaná podle zákona spolkového nebo shromažďovacího.

Zmaření nebo rušení schůze veřejnoprávní korporace (obecní rady) nespadá pod trestní ustanovení § 4 zák. o útisku, může však býti zločinem podle § 76 tr. zák.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1934, Zm I 891/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 8. října 1932, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými přestupkem útisku podle § 4 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n.

Z d ů v o d ů:

Pravdu má zmateční stížnost, že zmaření nebo rušení schůze veřejnoprávní korporace, obecní rady, nespadá pod trestní ustanovení § 4 zák. o útisku, které se vztahuje jen na schůze a shromáždění konaná podle zákona spolkového nebo shromažďovacího. To plyne zejména z důvodové zprávy, tisk. 999, v níž se praví, že ustanovení § 4 (§ 5) vyplňují citelnou mezeru zákonů o právu spolčovacím (o právu shromažďovacím) a že svoboda shromažďovací a spolčovací ve smyslu §§ 113 a 114 ústavní listiny ze dne 29. února 1920, čís. 121 sb. z. a n. se těmito novými ustanoveními oproti všelikým činům jednotlivců i více osob mařícím nebo rušícím shromáždění zákonně svolaná upevňuje. V souzeném případě však nešlo o shromáždění konané podle zákona spolkového nebo shromažďovacího, nýbrž o schůzi obecní rady.